

David Walliams

Andere boeken van David Walliams bij Clavis:

Broodje rat

De ergste juffen en meesters van de wereld

De grootste ettertjes van de wereld

De grootste ettertjes van de wereld 2

De grootste ettertjes van de wereld 3

De Middernachtbende

De waanzinnige tandarts

De wereld van David Walliams

Dinges

Joe Biljoen

Meneer Stink

Oma boef

Opa vlucht

Papa bandiet

Tante Troela

HET IJS MONSTER

Met illustraties van Tony Ross

Vertaald door Roger Vanbrabant

*Voor Alfred.
Jij bent altijd in mijn hart.
Papa x*

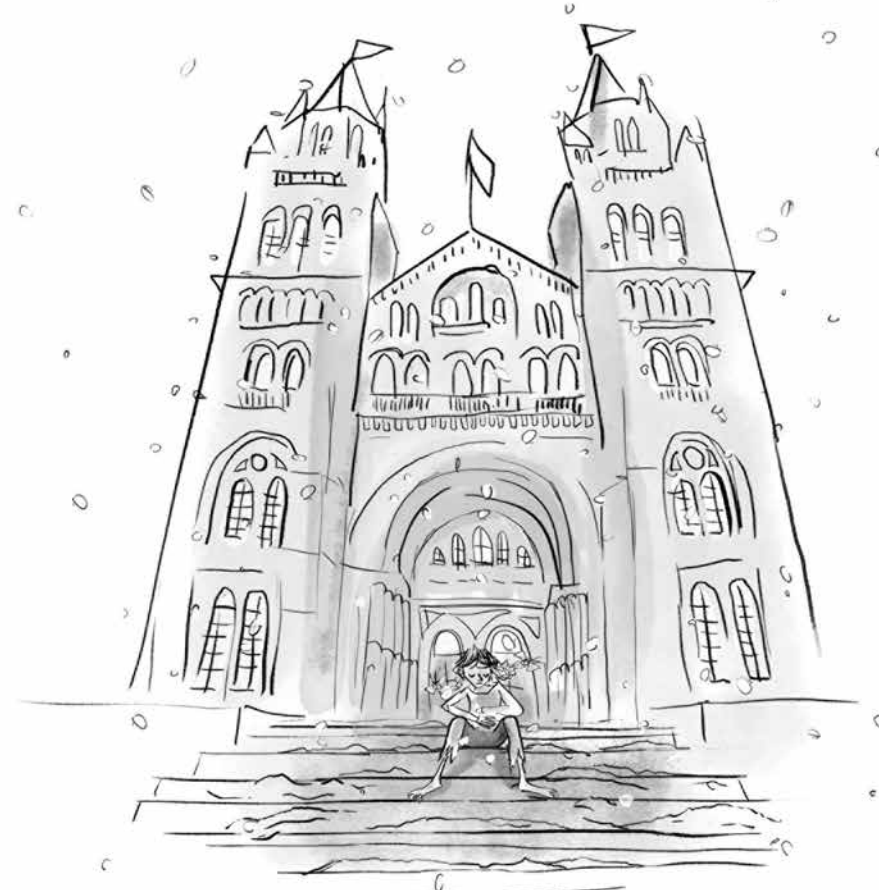
David Walliams
Het ijsmonster

Derde druk 2021

Tekst © 2018 David Walliams
Illustraties © 2019 Tony Ross
Belettering auteursnaam © 2010 Quentin Blake
© 2019 voor het Nederlandse taalgebied: Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagillustratie: Tony Ross
Vertaling uit het Engels: Roger Vanbrabant
Oorspronkelijke titel: *The Ice Monster*
Oorspronkelijke uitgever: HarperCollins Children's Books
een afdeling van HarperCollins Publishers Ltd, Londen
Trefw.: vriendschap, avontuur, humor, geschiedenis
NUR 283
ISBN 978 90 448 3574 8
D/2019/4124/024
Alle rechten voorbehouden

De auteur en de illustrator behouden het morele recht om erkend te worden
als makers van dit werk.

www.clavisbooks.com

DANKJEWELS

HEN WIL IK GRAAG BEDANKEN:

VERANTWOORDELIJKA UITGEVERA

Ann-Janine
Murtagh

MAGNIFICUS
ILLUSTRATUS
Tony Ross

LITERAIRI AGENTUS
Paul Stevens

GROTUS BASUS
Charlie Redmayne

REDACTEURA III
Alice Blacker

MARKETINGA ENA
PR DIRECTRICA
Geraldine Stroud

UITGEVERA
Rachel Denwood

UITGEVERA
Kate Burns

UITGEVERA
Harriet Wilson

MANAGEMENTUM REDACTEURA
Samantha Stewart

CREATIVA DIRECTEURA
Val Brathwaite

ARTIUS FARTIUS
Sally Griffin

VORMGEVUS
Matthew Kelly

ARTISTICUS DIRECTEURUS
David McDougall

VORMGEVUS
Elorine Grant

VORMGEVUS
Kate Clarke

LUISTERBOEKUM
Tanya Hougham

Het verhaal speelt zich af in het jaar 1899

in het victoriaanse Londen.
Maak kennis met de personages ...

Elsie is een dakloze wees.
Ze woont in de straten van Londen.

Lotje is de werkster van het
Natural History Museum.
Ze is zo maf als haar zwabbers.

Soldaat Thomas is Lotjes liefje.
De kleinste soldaat die ooit in
het Britse leger heeft gediend.
Zijn legermakkers noemen hem
Onderdeurtje. Hij is nu met pensioen
en woont in het Royal Hospital Chelsea,
een woon-zorgcentrum voor
militairen in ruste. Hij is dus
een 'Chelsea-gepensioneerde'.

Mevrouw Curdle is de gemene ouwe taart die instaat voor WORMLY HALL: Tehuis voor Ongewenste Kinderen.

Jaren geleden was '**de professor**' de belangrijkste geleerde van het museum. Tot een van zijn experimenten wel heel erg slecht afliep.

Meneer Clout is de brutale bewaker van het museum.
Berucht vanwege zijn bespijkerde hoge schoenen.

Commissaris Barker is de geduchte korpschef van de Londense politie. Hij is beroemd om zijn piepkleine snorretje.

Lady Buckshot is een aristocratische jager op groot wild. Overal in Afrika schiet ze olifanten, giraffen en leeuwen dood. De kadavers brengt ze naar het museum. Daar worden ze opgezet en tentoongesteld.

'De admiraal' is de enige zeeman die in het ziekenhuis woont. Hij werd uit het tehuis voor oude zeelui gezet omdat hij dronk en dan herrie schopte.

De eenogige '**sergeant-majoor**' leidt al wie en alles wat in of uit het ziekenhuis gaat. Je bent gewaarschuwd.

'De kolonel' en 'de brigadecommandant' zijn ook Chelsea-gepensioneerden.

Alle Chelsea-gepensioneerden staan onder toezicht van de gevreesde **directrice** van het Royal Hospital.

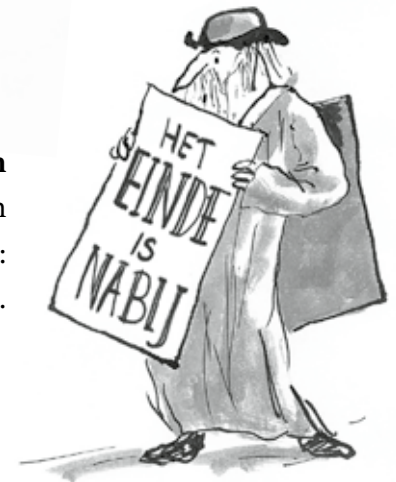

Koningin Victoria regeert over het Verenigd Koninkrijk. In 1899 zat ze langer op de troon dan alle vorige vorsten in de Britse geschiedenis: een onthutsende periode van 62 jaar.

Sir Ray Lankester is de gezette directeur van het museum.

De **stoepbordenman** loopt door de straten om iedereen te overtuigen: HET EINDE IS NABIJ.

Abdul Karim is altijd dicht bij de koningin. Hij is haar knappe, jonge Indische dienaar. Hij is ook bekend als Munshi.

'De kapitein' is de bevelhebber van wat in 1899 een van de modernste oorlogsschepen van de Royal Navy was: HMS Argonaut.

De Wriemelvingersbende is een brutale,
stoere groep stelende kinderen.
Ze zijn berucht als de grootste
dieven van Londen.

Raj de Eerste heeft zijn
eigen banketbakkersimperium:
een snoepkarretje.

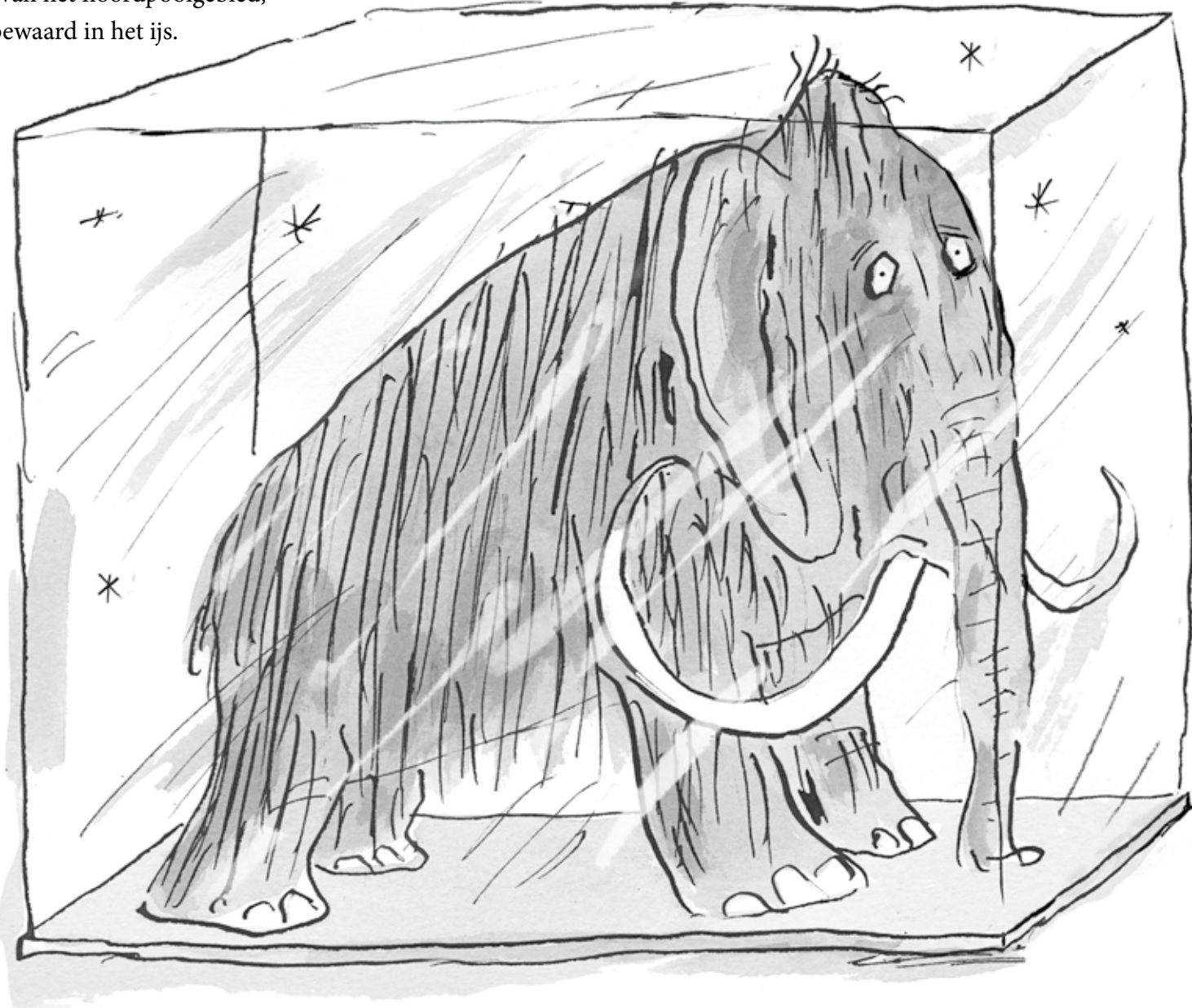

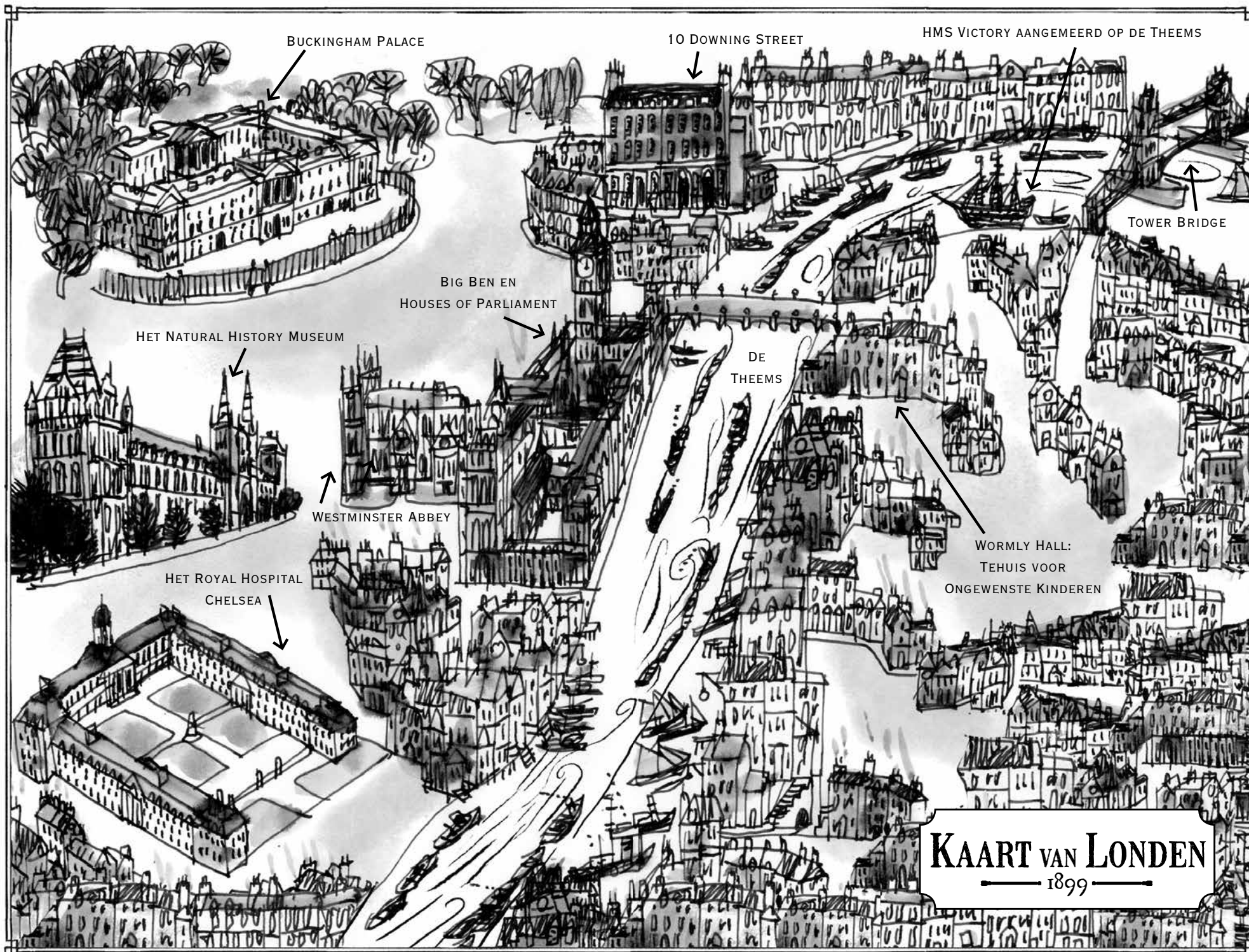
En als laatste, maar zeker niet de minst belangrijke ...

... het **IJSMONSTER** zelf.

Een wolharige mammoet, die tienduizend
jaar geleden stierf. Het dode dier werd ontdekt
door verkenners van het noordpoolgebied,
perfect bewaard in het ijs.

BUCKINGHAM PALACE

10 DOWNING STREET

HMS VICTORY AANGEMEERD OP DE THEEMS

TOWER BRIDGE

BIG BEN EN
HOUSES OF PARLIAMENT

HET NATURAL HISTORY MUSEUM

WESTMINSTER ABBEY

HET ROYAL HOSPITAL
CHELSEA

DE
THEEMS

WORMLY HALL:
TEHUIS VOOR
ONGEWENSTE KINDEREN

KAART VAN LONDEN
— 1899 —

DEEL I
LONDEN
1899

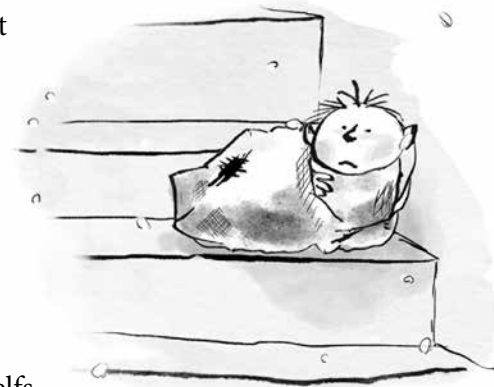
KAKKERLAKKEN

ALS ONTBIJT

Op een gure winteravond, in de achterafstraten van Londen, werd een baby'tje achtergelaten op de trappen van een weeshuis. Geen briefje erbij, geen naam, geen aanwijzing over wie het kindje kon zijn. Alleen de aardappelzak waarin het was gewikkeld. Zo lag ze daar, terwijl overal om haar heen sneeuw viel.

In de victoriaanse tijd was het niet onge-
woon dat baby's achter-
gelaten werden bij wees-
huizen, ziekenhuizen of zelfs
tehuizen voor mensen van de hogere
stand. De arme, wanhopige moeders hoopten dat hun kinde-
ren daar werden opgenomen en zo een beter leven kregen dan
het gezin waarin ze waren geboren hen kon geven.

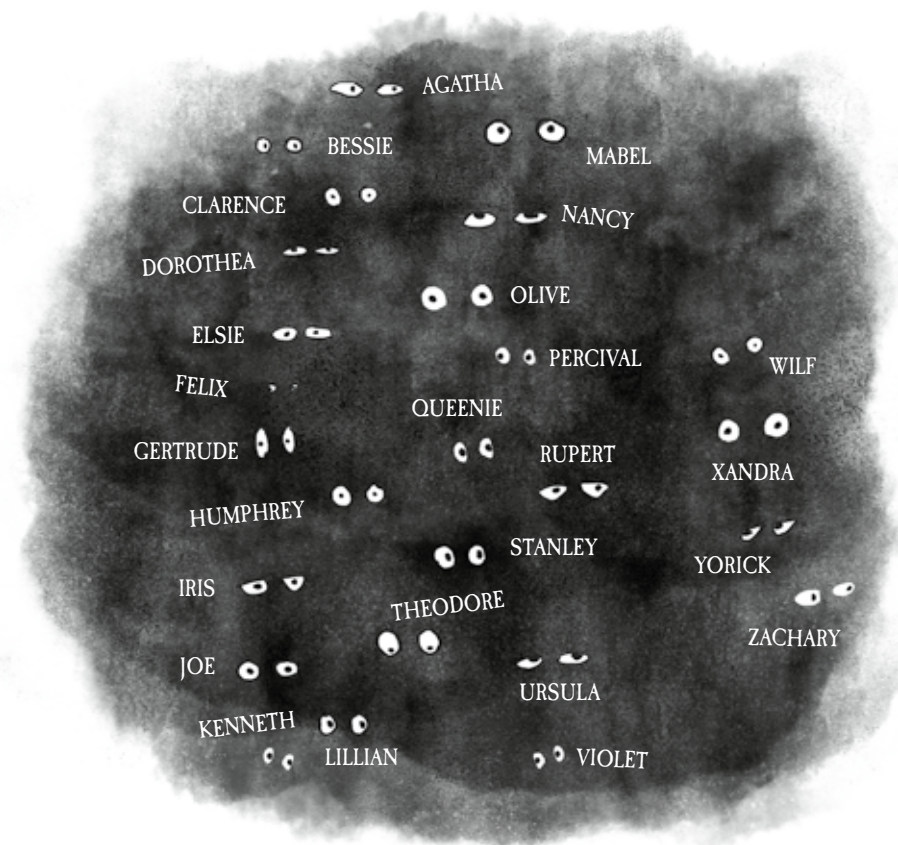

Maar je kon je moeilijk een erger begin van je leven voorstellen dan in **WORMLY HALL**: Tehuis voor Ongewenste Kinderen.

Zesentwintig wezen verbleven daar, allemaal in een kamer gepropt waarin er zeker niet meer dan acht mochten slapen. De kinderen zaten er opgesloten, verhongerden en werden geslagen. Bovendien werden ze gedwongen om dag en nacht te werken. Ze moesten piepkleine onderdeeljes in zakhorloges voor heren prutsen. Tot ze blind werden.

Alle kinderen waren graatmager en gekleed in vieze lompen. Het gezicht van de wezen was zwart van het roet. Het enige wat je in het halfduister kon zien, waren hun hoopvolle oogjes.

Als er een nieuwe baby in het weeshuis aankwam, stelden alle oudere kinderen een naam voor. Ze vonden het leuk het hele alfabet af te zoeken, want ze wilden zoveel mogelijk verschillende namen. De avond dat de baby in de aardappelzak op de trappen werd achtergelaten, waren ze bij de E gekomen. Als het meisje een dag eerder was gevonden, had ze misschien Doris geheten. Een dag later had ze Frank kunnen zijn. Maar nu werd ze **Elsie** genoemd.

Die gevangenis van een weeshuis werd bestuurd door een **kwaadaardige** ouwe taart, mevrouw Curdle. Haar gezicht was gewoonlijk vervormd tot een grimas en ze was van top tot teen overdekt met wratten. Ze had zo veel wratten dat zelfs haar wratten wratten hadden. Het enige wat haar kon doen glimlachen, was het geluid van snikkende kinderen.

Mevrouw Curdle schrokte al het eten op dat er aan de wezen werd geschonken. Dus moesten de kinderen voor wie ze moest zorgen kakkerlakken eten. 's Morgens, 's middags en 's avonds.

'Die wriemelende bestjes zijn goed voor je!' gniffelde ze.

Als een van de wezen nog iets durfde te zeggen na 'Kaarsen doven!', stopte ze dat kind een van haar dooretterde kousen in zijn mond. En die moest daar een week blijven zitten.

'Nu zul je wel stil zijn, **bang bedeljong!**'

Als de kinderen lagen te slapen op de koude stenen vloer, legde ze kronkelende wormen op de rug van hun hemd, zodat ze schreeuwend wakker schoten.

'ARGH!'

'HO! HO! HO! WAT HEBBEN WE WEER LOL!'

Mevrouw Curdle niesde ook over de wezen heen ...

'HAHAHATSJIIIEEE!'

... en ze snoot haar neus in hun haar.

'PFFFFFT! PRRREEUUUFT!'

Voor hun wekelijkse 'bad' dompelde ze de wezen een voor een onder in een ton vol wormen. 'De wormen knagen het vuil van je af, vieze kwallen!' grinnikte ze dan.

In plaats van hen af te drogen hing ze de kinderen daarna met hun oren aan de waslijn.

BOWOW!

Op zekere dag werd Elsie betrapt met in haar zak een troetelratje waarover ze zich had ontfermd. Mevrouw Curdle gebruikte het diertje als bal om cricket te spelen.

BAF!

‘IIIEEEK!’

ZOEF!

‘BAL UIT!’

Als ze merkte dat
een wees vreemd naar
haar keek, stak ze die in een
oog met een vuile, dikke vinger.

‘AU!’

‘ZAL JE LEREN, SNOTAAP!’

Als extraatje met Kerstmis moesten de wezen
op een rij gaan staan voor hun ‘cadeautje’.

Een mep op hun achterste met

Het dikke kerstliederenboek.

KLETS!

‘Vrolijk kerstfeest, kind!’ riep mevrouw
Curdle opgewekt bij elke klap.

Tien lange, harde jaren doorstond Elsie alles in **WORMLY HALL**. Het enige wat haar overeind hield, was haar verlangen dat op een dag haar ma als in een droom in het weeshuis zou

verschijnen en haar daar snel zou weghalen. Maar dat deed ze niet. Het meisje groeide op en begon almaar meer ongelooflijke verhalen te verzinnen over haar moeder.

Misschien was ze op ontdekkingsreis in een of ander oerwoud?

Of trad ze op als acrobate bij een rondreizend circus?

Of, nog beter, beleefde ze als vrouwelijke piraat avonturen op de wereldzeeën?

Elke avond voor het slapengaan verzon Elsie verhalen voor de andere wezen. In de loop van de jaren werd ze zo een fantastische verhalenvertelster. Ze had alle andere kinderen in de palm van haar groezelige handje.

‘Toen stelde mam vast dat ze op een donkere, stikdonkere plek was. In de buik van een **reusachtige** blauwe vinvis ...’

‘Mam ontsnapte aan de kannibalenstam. Dat kostte haar veel moeite, want ze hadden haar linkerbeen al opgeschrokt ...’

‘**Boem!** Mam had de bom nog net op tijd in de Theems kunnen gooien, zodat er niemand gedood werd. Zoiets hoort er nu eenmaal bij in het leven van een geheim agent. Einde.’

Het verhaal voor die avond was afgelopen, maar de andere wezen begonnen te roepen.

‘Nog eentje!’

‘We willen nog niet gaan slapen!’

‘**ALSJEBLIEFT, ELSIE, NOG EEN VERHAALTJE!**’

Op een avond juichten de kinderen na Elsies verhaaltje zo luid, dat mevrouw Curdle er wakker van werd.

‘GEEN! VERHALEN! MEER! VERVELEND! KLEIN! KRENG!’ raasde ze en bij elk woord gaf ze Elsie een klap met een borstelsteel. Zelfs de dooretterde kous die de vrouw in haar mond stopte, kon het geschreeuw van het meisje niet dempen.

‘ARGH! ARGH! ARGH!’

De slagen die mevrouw Curdle haar gaf, kwamen zo hard aan dat Elsie bang was dat ze het niet zou overleven. Op haar lichaampje verschenen zo veel donkerblauwe plekken dat ze begreep dat ze moest ontsnappen of *sterven*.

